

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΞΑΝΘΟΥΛΗ

ΛΟΪΑ ΚΑΙ ΔΟΪΑ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Γιάννης Καλαντζόπουλος
Μουσική: Λουκιανός Κηλαϊδόνης
Σκηνικά: Αφροδίτη Κουτσουδάκη
Χορογραφία: Πέτρου Γαλλία
Σκηνοθεσία κινητικών σκηνών: Θανάσης Θεολόγης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Συγγραφέας: ΜΙΜΗΣ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ
Ολυμπιάδα: NENA MENTH
Οσία Οφενμπάγια - Μητέρα: ΕΛΕΝΗ ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΟΥ
Αλέξανδρος: ΑΝΤΩΝΗΣ ΞΕΝΟΣ
Φίλιππος: ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΡΟΥΧΑΣ
Ράδιο Σιτυ - Σουλτάνα: ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΤΑ
Κύριος Α - Τζέισον - Νέος: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ
Κύριος Β - Κουμάρ - Βασιλάκης: ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το 1989 δεν υπήρξε ούτε χρονιά δόξας ούτε λώξας. Ήταν η χρονιά των κοσμοϊστορικών αλλαγών, η χρονιά που το «κτείκος του αίσκουκς» παρέδιδε τη σκυτάλη σε άλλου είδους περιπέτειες εξ' ονόματος μιας ασαφούς ελευθερίας, της «ελευθερης οικονομίας» και άλλων γοητευτικών ανατροπών στις χώρες του υπερκτού σοσιαλισμού.

Στην Αθήνα ο σοσιαλισμός κρινόταν από το σκάνδαλο Κοσκωτά. Το ΠΑΣΟΚ παλινδρομούσε μέσα σ' ένα νεφελώδη αισθηματικό πανικό, η συντηρητική παράταξη θριαμβολογούσε με τον τρόπο της, η αριστερά δοκιμαζόταν από το ωστικό κύμα της κατάρρευσης των κομμουνιστικών συστημάτων.

Αλλού προέκυπταν βελουδίνες μεταπολιτεύσεις και αλλού κάτι άτομα σαν τους Τσαουσέσκου πήγαιναν βίαια να συναντηθούν την αιωνιότητα.

Στην Αθήνα, στο θέατρο «Αποθήκη» της Αλίκης Γεωργούλη, στου Ψυρρή, ανεβάζαμε το έργο «Λάξα και Δόξα» -που αρχικός του τίτλος ήταν «Ωραία μου κηδεία»- λόγω των ηρώων που διατηρούσαν ένα «υπερβατικό» γραφείο τελετών. Πρόθεση μου τότε ήταν να γράψω μία μούρη σάτιρα για το κλίμα αβεβαιότητας που επικρατούσε στην Ελλάδα και στις πέριξ χώρες. Ακόμη δεν είχε προκύψει άμεσα η εκδοχή πολέμου στη Γιουγκοσλαβία κι όσο για την Αλβανία μόλις που έτριζαν τα θεμέλια του σαθρού «επαραδείσιου» σκηνικού της.

Τελικά παρασύρθηκα από την αγωνία των ανθρώπων που ζούσαν στα μεγάλα αστικά κέντρα, από την απομύνηση που οδηγεί στην

τρέλα και στο ναρκισσισμό της μοναξιάς τους, από τη συρρικνωση των ονείρων αυτών των ανθρώπων. Όνειρα φτιαγμένα από την κινηματογραφική τους -ή και τηλεοπτική- κουλτούρα και από το ωραίο ανέφικτο που στην αδυναμία του να γίνει επιφύκτο καταντά δραματικά αστειό. Από τη μία λοιπόν ο θανάτος ως εμπόρευσμο είδος κι από την άλλη η ζωή με διαβατήριο ψευδαισθήσης για ένα κοσμημένο από υπέρλαμπρα κολιγουντιανά ένζυμα.

Στη μέση οι ήρωές μου ανίσχυροι να παραδέρνουν μεσ' στα μίξερτα πάθη τους, που ωστόσο κάποια στιγμή με την «από μηχανής» θεϊκή επέμβαση ενός κινηματογράφου, του «Ράδιο Σίτυ» της Πατησίων, αναδεικνύονται σε δραπέτες - αστέρες της μοίρας τους.

Το έργο είναι ένα παικνίδι επιθυμιών και ελπίδων με βασικό άλλοθι τη σάτιρα, ένα παικνίδι που και σήμερα νομίζω πως ισχύει ιδωμένο από τη λαχτάρα μιας καλύτερης ζωής και ειδικά τώρα που αντιμετωπίζουμε πολυεπίπεδα κάθε λογής ανθρωπιστικό σοδισμό.

Οι ήρωές μου, που ρισκάρουν στη λώξα, και γιατί όχι και στη δόξα, υποπεύονται τη γκριζάδα της ζωής τους και την υπονομούμεν με κάθε μέσο. Στο μεταξύ θεωρούν απαραίτητη τη δική σας συνενοχή και εγκλωβισμένοι σε θεατρικό έργο, γεμάτοι γενιογραφικούς υπαινήμους, ανθρώπινες αδυναμίες και πολλές κινηματογραφικές φαντασιώσεις.

Καλή διασκέδαση!

Γιάννης Ξανθούλης